

Text: Kz 11,1-8b

Datum: 5. leden 2014

Kazatel: Filip Čapek

Místo: Třebechovice a Týniště (12. leden 2014)

Milé sestry, milí bratři, do nového roku se dá vstoupit různě. Se skálopevními předsevzetími, s dobrým přesvědčením, že bude lépe než loni a třeba i ještě s trochou alkoholu v krvi a veselou náladou. Na počátku ledna vždy znovu cítíme, že se něco láme. Není to nic nového. Už ve staré církvi se Nový rok začínal slavnostně. Asi trochu jinak, než bychom my dnes rádi. Křesťané vstupovali do nového roku půstem. A důvod? Chtěli se odlišit od Římanů, kteří se naopak ládovali o sto šest. Tak to bylo asi do třetího století. Potom, někdy kolem 6. století, se začalo slavit na prvního ledna *Obřezání Páně* a také *Svátek jména Ježíš*. Tak to bylo až do 17. století. I Martin Luther slavil tyto dva svátky s velkou vážností. Později se protestanti čím dál více blížili k novému roku jako dni, který je důležitý sám o sobě, protože jím začíná nové listování občanským kalendářem, jenž má svoji vlastní závažnost a dynamiku. Nový rok se tak stal především civilním svátkem. Možná, že jsme se obloukem vrátili k Římanům, taky se rádi ládujeme a slavíme. Na druhou stranu si tím vytvoříme alespoň základní předsevzetí, že se budeme od „prvního první“ víc hlídat, trochu hubnout nebo se alespoň necpat pořád stejně.

Ted' ale vážně, co nás v novém roce čeká, co podnikneme? Každý máme určitě svoje představy. Na půdě církve musíme cestu vpřed promýšlet společně. Pomocí nám jsou druzí, pomocí je nám Písmo svaté, pomocí je nám – a to na prvním a nejdůležitějším místě – sám Pán Bůh. Co nás tedy čeká? V knize Kazatel se píše o pouštění chlebu po vodě a o rozdávání sedmi či osmi dílů mezi lidi. Na první pohled se může zdát, že jde o návod pro sociálního pracovníka nebo někoho, kdo se pohybuje mezi lidmi a má je moc rád. Jakoby Kazatel říkal, dej, co máš, pusť to vpřed, rozdávej, co to jde a Pán Bůh ti bude žehnat. Jenže, takhle jednoduché to není. O Bohu v uvedených verších nepadne ani slovo a doporučení s chlebem a rozdáváním je spíš promyšleným pragmatickým slovem, aby člověk myslel s rozvahou a rozumem na budoucnost, která není nijak jistá a zajištěná.

Rozum nebo cit, víra nebo promyšlené jednání. To je často vnímáno jako protiklad. Rozumový člověk má vše promyšleno, do ničeho se nehrne. A člověk s city? Ten jedná emocionálně, impulzivně, rozdává se, a až pak zjistí, že nic nemá, když padne na hubu... Jenže, takto to nefunguje! Nejde o protiklad buď-anebo, ale o vzájemnou propojenost, která má být v přiměřené rovnováze. Tak uvažuje i Kazatel: Co dáš, co investuješ, co vložíš do vztahů, to se ti vrátí. Má to cenu, ale nečekej, že to bude hned. Proto se chléb puštěný po vodách nevrátí hned, ale *po mnohých dnech* (v. 1). Musíš ale začít sám, u sebe, jsi klíčem a hybatelem, samo se to neudělá...

Máme před sebou celý rok 2014. Které předsevzetí je namísto vzít vážně? Jak už jsem říkal, každý by přišel s něčím a dohromady by toho bylo na jednu pětiletku. Sám bych se přimlouval za vytrvalost, za důvěru, že to – co děláme, čemu věříme, co nás naplňuje – dává díky Bohu smysl, a to kdečemu navzdory. Trvanlivost, pevnost, důvěra, to vše v sobě skrývá slovo víra. Při bohoslužbách říkáme společně slovo *amen*. To znamená něco jako: ‚Ano, ať se tak stane‘; ‚Věřím‘, ‚Spoléhám‘, ‚Mám pevnou důvěru‘. Takto se spolehl Abraham na Hospodina a vydal se do neznámé země. Takto uvěřili Kristu jeho učedníci a zástupy a spolehli se na jeho slovo. Jejich víra nebyla něčím pouze emotivním a nerozumným. Naopak, Boží jednání a pozvání jim dávalo smysl, takže mu uvěřili... A protože šlo o skutečně pevnou víru, tak vytrvala a i my se smíme ke stejnému Bohu obracet na počátku roku 2014.

Čeká nás nový rok a s ním nový výhled církve. Strašákem pro mnohé je samofinancování poté, co se konečně stát rozhoupal k majetkovému vyrovnání s církvemi. Naše Českobratrská církev evangelická se rozhodla, že navrácený majetek či jeho finanční podobu zatím neprošustruje, ale že nás čekají roky větší aktivity, více práce i obětavosti, které můžou, ale také nemusejí zajistit budoucnost. Sám za sebe jsem mírným optimistou a vidím budoucnost jako zkoušku nás samotných. Kdo už teď cítí problémy, měl je už dříve a teď se jen umocní anebo také ne. Uvidíme... Máme více možností, jak se s novou situací, kterou bude především staršovstvo a pak jako sbor řešit, poprat.

Každému je dána svoboda rozhodnout se. Jsou ale dva způsoby uvažování, které nikam nepovedou. Jednak není možné nechat vše na druhých, na což už upozorňoval adventní sborový dopis. Berme to vážně. A pak je také špatné - jak se lidově říká - svlékat kalhoty pět kilometrů před brodem. Všechny prognózy, jak bude nebo nebude, jsou nakonec jen prognózy. Je možné, že se povede lépe, než bychom tušili, je možné, že náš sbor bude pouze kazatelskou stanicí Hradce Králové a bohoslužby zde budou jednou za dva týdny nebo že zde kazatel bude fungovat jen den v týdnu... I to je možné.

To jsou už trochu černé scénáře. Skutečný život si řídíme sami a chceme-li, pak nám je pomoci také a především příklad Krista, který nic nenechal na druhých, který se nebál, který se obětoval. Jeho oběť je inspirací pro čas před námi. Oběť není něco, co musím, ale přitom nechci. Oběť je to, co musím, protože to považuji za důležité, stojí mi to za to přes všechna rizika, a proto to chci. Kde je oběť – ať už v jakékoliv podobě – cestou z donucení, tam lze očekávat nejednu svízel a nesnáz...

Sestry a bratři, ať je tedy našim prvním krokem v novém roce především *radost* z toho, co děláme, z našich setkání, naší práce, našeho společného odpočinku. Od toho se pak odvíjí všechno ostatní. Ať je naší motivací spolehlivá a trvalá víra v trojjediného Boha. Tato víra nás přenesení přes všechny rozbouřené vody a dovede nás tam, kde si přejeme mít své místo. Požehnaný rok 2014! **Amen.**